ייי פיק א' שניפפ

מסכת יומא עם פירוש רשי ועם פי הרב רבינונסים שלמי הגבורים

יןם הכפורים אסור באמילה ובשתיה וכו' . מפרש בגמ' דכל הני איקרי עיטי וגבי יום הכפורים חמשה עטיים כתיבי והני חמשה היו דשתיה א ספ"ג מג הש ריכים בכלל אכילה ומפרשיט בגמרא דכי קתני אסור דמשתע דאפילו באכילה איסורא הוא דאיכא אבל כרת ליכא אחלי שיעור קאי דהייט אנא אכילה השים אנו באכילה פחות מכססבת ובשתיה פחות מתלא לוגמין דהייט שישרייהו כמו שנכתוב לפניט בס"ד אבל האוכל כסתבת או השותה תלא לוגמין כרת שאר שטיין דיכנן ומיי נמי מימייב והאידר רולהי דרשנו רחולה והזכה ונחולת הרצדל והשחוש החוור א הוא האירא אדל כרם ליכא ויש חי שאותר עוד דרני סגר דסיי שניין סס נמי מיחיב ובאדך טולהו דהייט רחילה וסיכה ונעילת הסכדל ותשמיש המטה איסורא הוא דאיכא אבל כרת ליכא ויש מי שאומר עוד דהני

יום הכפורים אסור באכילה ובשתיה - דכל סני מקרי שיטי וגבי יוס׳כ חמשם עיטיין כתיבי והני חמשה הוו דשתיה בכלל אכילה: המלך- דרכו ושכחו להיות נאה שנאי מלך ביפיו תחדינה עיניך: והכלה. לריכה עי שד שתחבב של בשלם וכל לי יום לחופתם סיא קרוים כלם: וסחים . יולדת: תמול את הסגדל . שהצינה קשה לה : דברי כי

₩3<u>3</u>

נר מצוה מדרבנן בעלמא הוא דאסירי ואע"ג דבנמרא מפקי להו מקראי אסמכתא בעלמה נינהו והייט דמקיליט בהו ואמרי׳ המלך והכלה ירחלו את פניהם ותכן כמי והחיה תכעול את הסכדל ד"ר אליעזר וחכמים אוסרין ומדאסרי רבכן של כרחך בדליכא סכנה עסקינן ואי איסור נעילת הסנדל מדאורייתא היכי שרי ר' אליעזר ובגמרא כמי אמריכן המסה המלך והכלה ירחצו את פניהם והרוזה תגעול את הסנדל דברי ר'

הכפורים אסור באבילה "ובשתיה וברדיצה ובסיכה ובנעילת הסנדל ובתשמיש מייסי (דף פון דמי שיש לי מססים כרחשו סך כדרכו ואיט חושם ומי שידיו אליעזר ורבמים אוסרין: גבו *הני רמשה עניין א בנגד מי אמר רב המדאיף ש. מלוכלטת כמיע וכנותר כותן כדרכו ואיט חושם ואי סיכה ורחילה דאורייתא נינהו היכי מקיליכן בהו הכי אלא ודאי מדרבכן נינהו והייט נמי דאמריט בגמ' הני חמשה עטיין כעד מי ומדאמריק כנגד מי ולא אמרים מכא לן משמע דמדרבק כינהו ולח בעי חלח חם יש להם שום רמז מן התורה כך העלו

י יונתתה הכסף בכל אשר תאה נפשך בבקר ובצאן וביין ובשכר ובכל אשר מות מני ז) ייקה ע. ה) אם מ. תשאלך מות מני ג) מי מות ג) של מני ג) אם מות מני ג) מי מות מני ג) של מני ג) אם מות מני ג) או מני גי ג) של מני ג) או בתוספות וקשיא לי מדתכי׳ בנמרא (דף שד.] אף על פי שאמרו אסור לא אמרו עטש כרת אלא על האוכל ועל השומה ועושה מלאבה בלבד ואם איתא דהגי עטיי אחריני מדר בכן בעלמא כינה היכי שייך למימר בה ולא אמרו פטש כרת דהא אפי' איסורא דאוריי' נמי ליכא לפיסך היה נראה לי דטלהו מדאורייתא נינה אלא דכיון דלאו בכלל פטיי דכתיבי בקרא בהדיא באורייתא מינהו אלא מרבויא דשבחון אתו וכדאיתא בגמרא קילי מפי ומסרן הכתוב לחכמים והן הקלו בהן כפי מה שראו והתירו כל שאיט נעשה לתפטג וכן דעת הרמב"ם ז"ל בפ"א מהלסות שביתת עשור דכולהו מדאוריי' נינהו אלא דלא מיחורא פי זהם לי הא דמניא לקמן [דף פה:] התיטקות מותרין בסלן חוץ מנעילת הסגדל ומוכח בגמ' דמותרין בסלן דקאמר הייט דמותר לגדולים לרומצן ולסוכן קפם: וכמו שנפרש עלה דההיא בס"ד והא הני ודאי לתעטג עבדי להו ואי מנעין הני מנייהו חד יומא לא מסתכני "ואי מדאורייתא היכי שרי והא כתיב לא האבטם וקרי ביה לא תאכילום להחהיר גדולים על הקטנים ועוד מדפסיק ותני התיטקות מותרין ולא אשכחיט בשום דוכתא חיטך בהני כדאשכחן בחשנית משמע שעד שהגיעו לפרקן מותרין בכולן ואפילו על ידי גדולים ובשלמא אי דרבכן נינהו שפיר שכל שהוא לצרכו של תיטק אף על פי שהגיע לחיטך מאכילק אותו איכור מדרבנן ואפינו בידים וכדמוכה בפרק יולא דופן (דף מו:) גבי קטנה שנדרה

עיי שער כחלך פיא מכלי שכיחת משור כלי ג'

דמורייםה ומור

וכולפו נפקא לן מקראי ומיהו אין חיוב כרת אלא

כמלאכה ואכילה ושחיה

אכל נהכך אין כהם כרת ואע"ג דנפקא מקראי

ואש"ג דנפקא מקראי

וברחילה ובסיכה ובנעילת

ססכדל ובתשמיש סמסס שכולן בכלל עיטי ואיט

שנוש כרת אלא על אכילה

ובתים כלכד שביקר עיטי אבילה ושחיה כות :

כמב

בשלה מפר לה וכמו שכתבתי בפרק בתרא דר"ה בס"ד אלא אי אמרת מדאורייתא נינהו היכי שרי : והכלה ירחט פניהם . מפרשי' בנסרא מלך משום דכתיב מלך ביפיו תחזינה עיניך והכלה שלא התגנה על בעלה : והחיה סגעול ו את המרגל ופי שהינה קשה להורח מקר משום דכמים מקר ביפיו מחינה שיקן והכנה שנו מושנים על בענים ו הדים מנשות ונפקא לה מינה משום דקיילברבן ואי לא קיימי אמלך וכלה או לא ונפקא לה מינה משום דקיילברבן ואי לא קיימי אמלך וכלה מאירין בן לרחון פניהן ביוה"ב ואי קיימי אמרין דקייל כרבק אבל רביע מנאל ז"ל פסק כר' אליעזר משום דאמוראי מפרשי מילוסי שקרו שורו אליבי', בראימא בנמ' וכן נראה דעם הרב אלפסי ז"ל שהביא בהלטם מימריים בסק כר' אליעזר משום דאמוראי מפרשי מהלסח שדיחם עשור: [רעברין היה לא איספרש בגמרא עד אימם מקריא חיה לנעילת הסבדל המקרא חיה לעוביר מיום בלוחר של מוספריא חיה לנעילת הסבדל מחסתבר דעד ל' יום לפי של החקר של איש המהלחה של אישר הבישור ביל מחסתבר דעד ל' יום לפי הרב אלא אישר הבישור או אותר המהלחה מה המהלחה של אותר משום המהלחה של אותר מהוא המהלחה מה התחשות הוא התחשות המהלחה המהלחה מה התחשות המהלחה המ יום משום צינה ורב אחא ז"ל כתב בשאילפות דכל ל' יום אסורה להתפטת ולא נהירא שאם הקלו בנעילה הסגדל דאסורא בעלמא היא וכדכתבינא לשיל (דנא) נקל באיסור כרס ועוד דאם איתא בפ' מפכין דאמר שמואל לחיה שלשים יום ואמרי' עלה למאי הלכתא ומהדריט לשכילה לימא לספנים אלא הדה לשנין מסנית דיינין לה כדאמרים בפ' חפרין (שם) לשנין חלול שבת דחיה שלשה שבעה ושלשים הלכך לשנין סטנית ג' הדה אינה מתשנה שבעה אמרה איני לריכה מתשנה והולכם ואם לאי מאכילין אותה מכאן ואילך הרי היא ככל הנשים לתענית יוה"כ: בכלי הני חמשה שטיין כעגד מי וכו' ובששור לחדש. דתומש הפקודים: ואך בששור. דשור או כשב או עו : שבה שבתון וכו' . בטלהו כחיב תעט ועניתם :

המאור הקמן

כננד חמשה ענויין שבתורה "שכת שבתון ישבת שכתון יובעשור יאקך

בעשור יאהיתה [6] זאת לכם להקת עולם קראי המשההוו ואנן שיתא תגן שתיה

בכלל אכילה היא רא"ר שמעון בן לקיש מנין לשתיה שהיא בכלל אכילה

דגנך תירושך ויצדרך ותירוש המרא הוא וקא קרי ליה ואכלת וכתיב נמי

יניס י שנאמר "ואכלת לפני ה' אלהוך במקום אשר יברר, לשכן שמו שם מעשר

עבור ליה אביי השתא ל" יהודה אשק כשק לה פירוש לכון הדיום מצני שרוא במדור באינות הדאן הא להקל בכון נחל להניא מדון ביתו המה היכא ל" הנדה אשק בשן נחל להניא מדון ביתו המה היכא היום ולשברא אשה ה" יהודה הדשה ה" היום ולשברא אשה ה" יהודה הדשה א" אבל:

היום ולשברא אשה ה" יהודה דעברינן לה היכרות נויחה שטא אבל:

יו ע"א] רב אחד ביה דרב יחדן אמר הול של און מדוון כונו בישה" להה מיכחה און מהווי לכנה של קרן וומחובא לה בדוד מונון מדוד (כון בי המדוח)
 לים מאן האדי מצמן מתחווא לה בדידם ומאן האני מדודם (כון וו המדוח)
 לים מאן האדי מצמן מתחווא לה בדידם ומאן האני מדודם (כון וו המדוח)
 לים מאן השב לה היה ביעית לשברה לשל מחוץ מתוך כננ ששה השב לה שבי הדעית לשבר מלאים ונכחני."
 באת להדילוף ולעם שהיחה צשנית משיבית כנון וו המדוח (כון וו אמרה רווי)
 לישבת השב להן יש" בן שאתה השב דרך שמאל לא הזוסן לן לשכת לדם ללחם הבנים הוא המוד הנדיד לא השב לה במדות האשה בל במדות ההשב לל לחם המנים וועד ביתו ביתו בל לחם הבנים הוא השב לה המני לשבת השלאים אבל במדות האשה של של ללחם הצים הוא לא החוד לליה שהיחה באתר המוד ללחם להביא התביד רון שמו ללחם מצום רון שמאל הוא ללחם הצים הוא אשל לא התבי רון שמון להיום מצום הני אתה בל לשת השלאים אבל במדות והשם בל ללחם מצום לללח המנים הוא לא לה בצשן נשם שניה לה לשכת השלאים אבל במדות ותשם ברון שמאל הבצול ווך שמאל הבצשן נש שניה לה לשכת השלאים אל בלא התבי רון שבאל לה בצשו וות לקום שים לללחם להיון שהוא הביון לא לשלא שבר כלון לא דוקא הציון בל שלים הניון אות הוא בל כדב הלקום שים לללון מערות הוא הצוון להיון שמאל הצוון לון ליון בתוד להיון שול לובום מאור שתורמה החום הואם וות השוח הואם מעיד הואם לללון לא הוא הוע לוון בתוד החום החום הואם לון מתוך ללום הוא הואם לללון ללון היון לון להוא המבי לללון מתוך ללון הוא העון לון הוא העון לון הוא העון לון הוא העון לון הוא העלון לון התב האות לון לון הוא הוא בלן לון הוללון בתוך הוא הוא לון לון למון הוא הוא לון לון למון הוא הוא לון לון למון למון הוא הוא לון לון למון למון הוא לון לון מון הוא הוא לון למון למון לון לון מון לון לון מון הוא הוא לון לון למון לאון ל

בתוב בספר הבאור וכר יות כי כשל הקרונים את היים של כינם כל הפיסות החומים היים של כינם כי הפיסות בתוב בספר הבאור וכר יות כי כשל הקרונים שהכנים וכיום היים של כול הכים כי הפיסות בתוב בספר הבאור וכר יות להל של הפיסות היים היים במלח וכר היים להל בישר בישר היים בישר היים להל בישר בישר היים ב